

Anhang B

til

1851.

Rigsdagstidenden.

N° 47.

Anden Session. — Udvalgenes Betænkning.

(Forts. af Betænk. over Lovforsl. om en Indkomstf. Indf.)
Men er paa den ene eller paa den anden Maade Sagen bleven afgjort for Skattecommissionen, og har hverken den Skattepligtige selv eller Regeringscommissairen umiddelbart efter Ansættelsen erklæret at ville paaanke Kjendelsen for Dverfskattecommissionen, maa den derved ansees entlediget. Dverfskattecommissionen vil, efter vort System, ikke behøves at tillægges den reviderende Myndighed, som Lovforslaget har villet give den. Fremgangsmaaden med Hensyn til Undersøgelsen og Vidneforhørelsen for Skattecommissionen vil desuden blive afhandlet, og de fornødne Bestemmelser desangaaende fastsat i de Paragrapher, som angaae Skattecommissionerne.

Dverfskattecommissionerne ville, efter vort System alene komme til at spille en Dverdomstols Rolle, undtagen i de Tilfælde, hvor Dverfskattecommissionen ogsaa efter Lovforslaget skulde paabegynde Skatteansættelsen, og som vi nedenunder skulle omtale. Den vil derfor i Regelen kun have at beskæftige sig med de til dens nærmere Prøvelse indankede Ansættelser. I Almindelighed vil den kun have at affige sin Kjendelse efter de Actstykker og Dplysninger, som have foreligget Skattecommissionen, og kun undtagelsesviis er den berettiget eller pligtig til at tillade eller til at anordne, at nye Dplysninger indhentes og fremkomme. Dette tør antages at ville erkendes som en ligefrem Følge af Skattecommissionens Sammensættelse og af den Stilling, som den i vort System har ligeoverfor Dverfskattecommissionen. Men for at give en yderligere Garanti mod de Feil, som Skattecommissionen kunde have begaaet, ansee vi det hensigtsmæssigt at bestemme, at Dverfskattecommissionen endogfaa

kan optage en Sag til fuldstændig ny Undersøgelse, dersom den finder, at særegne Grunde tale derfor, i hvilket Tilfælde den enten kan foretage denne i sine regelmæssige Møder paa sit sædvanlige Samlingssted, eller delegerer nogle, idetmindste 3, af sine Medlemmer til at foretage denne paa et for Undersøgelsen beqvemmere Sted, hvilket altid skal stee, naar den Skattepligtige ønsker det, og vil betale Omkostningerne derved. Er Skattecommissionens indankede Kjendelse affagt, uden at støtte sig til den Skattepligtiges Selvangivelse, da skal denne i ethvert Tilfælde være pligtig som Grundlag for sin Appel at gjøre Selvangivelse, og der vil da selvfølgelig med Hensyn til alle disse Tilfælde finde en ny Undersøgelse Sted. Men i alle Tilfælde antage vi, at Dverfskattecommissionens Kjendelser, hvad enten de gaae ud paa en Stadfættelse, Forhøielse eller Nedsættelse af Skattecommissionernes Kjendelse, bør have endelig Gyldighed, dog at Nedsættelsens Virkning ikke indtræder, naar i det ovenfor berørte Tilfælde, hvor Selvangivelse ikke for Skattecommissionen har fundet Sted, denne ikke naaer til den der fastsatte Grændse. Vi troe, at det, ved den af os foreslaaede Sammensættelse af Skattecommissionerne og Dverfskattecommissionerne, og ved den Stilling, vi have givet disse ligeoverfor hinanden, vilde være overflødig at indrømme en yderligere Appel i visse Tilfælde til Finansministeriet, hvad der efter Lovforslagets System indtil en vis Grad endog kunde synes nødvendigt.

De herhenhørende Paragrapher afhandle ogsaa Fremgangsmaaden ved Undersøgelsen og Vidneføringen for Dverfskattecommissionen, ligesom ogsaa hvad der angaaer Tiden, i hvilken de have at fuldføre deres Virksomhed, der